

Головною метою тактичної підготовки є формування унікального стилю боротьби, який базується на загальних принципах тактики відповідного виду спорту та враховує індивідуальні особливості кожного спортсмена.

Отже, контроль технічної та тактичної підготовленості спортсменів є системою оцінки їхніх навичок і стратегічного мислення у відповідності до поставлених завдань та вимог спортивного заходу. Він необхідний для визначення рівня готовності спортсменів до змагань, виявлення слабких сторін та підготовки індивідуальних та колективних стратегій вдосконалення. Контроль включає оцінку технічних вмінь, вміння застосовувати їх у різних ситуаціях змагання, а також оцінку рівня розуміння та використання тактичних принципів. Він проявляється у відстеженні прогресу спортсменів, адаптації підходів до навчання відповідно до потреб кожного спортсмена та пошуку оптимальних стратегій досягнення максимальних результатів. Крім того, контроль сприяє вчасному виявленню можливих проблем або травм, що можуть виникнути внаслідок неправильного виконання технічних елементів або стратегічних помилок.

Список використаних джерел

1. Костюкевич В. М. Теоретико-методичні аспекти тренування спортсменів високої кваліфікації. Вінниця : Планер, 2007. 138 с.
2. Костюкевич В. М. Теорія і методика спортивної підготовки у запитаннях і відповідях : навч.-метод. посіб. Режим доступу: https://library.vspu.edu.ua/polki/akredit/kaf_5/kostukevich13.pdf
3. Теоретико-методичні основи контролю у фізичному вихованні та спорті : монографія. В. М. Костюкевич, Є. П. Врублевський, Т. В. Вознюк та ін. ; за ред. В.М. Костюкевича. Вінниця: Планер, 2017. 191 с.

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ІНКЛЮЗИВНОЇ ОСВІТИ У РАМКАХ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ

Радовенчик Анастасія Ігорівна

*здобувач третього рівня вищої освіти спеціальності 011 Освітні,
педагогічні науки, Ізмаїльський державний гуманітарний університет*

Інклюзивна освіта – це підхід до навчання, який покликаний забезпечити доступність якісної освіти для всіх учнів, незалежно від їхньої національної, етнічної, соціальної чи економічної приналежності, а також фізичних, психологічних чи інтелектуальних можливостей. Основною метою інклюзивної освіти є створення середовища, яке сприяє розвитку кожної дитини з урахуванням її індивідуальних потреб та здібностей.

У інклюзивній освіті кожна дитина отримує можливість навчатися разом з однолітками у звичайних навчальних закладах. Цей підхід передбачає

адаптацію навчального процесу та середовища таким чином, щоб воно відповідало потребам всіх учнів, включаючи дітей з різними видами обмежень або особливостями розвитку.

Ключовими принципами інклюзивної освіти є повага до різноманітності, індивідуальний підхід до кожної дитини, створення сприятливого та підтримуючого навчального середовища, а також розвиток співпраці між усіма учасниками освітнього процесу.

Інклюзія активно впроваджується у діяльність освітніх установ в Україні, проте цей процес не позбавлений проблем та протиріч, пов'язаних з реалізацією системи заходів соціального захисту дітей з відхиленнями у стані здоров'я.

Аналіз практичної діяльності застосування фізичних вправ підтверджує, що для дітей з обмеженими можливостями здоров'я заняття фізичною культурою є найбільш ефективним засобом фізичної, соціальної та психічної адаптації, тоді як для здорових дітей потреба в русі є природним актом, що реалізується щодня [1, с.5-9].

Реалізація інклюзивного підходу у межах дисципліни «Фізична культура» дійсно потребує значних змін у порівнянні з іншими навчальними предметами. Оскільки фізична культура має свої особливості та вимагає фізичної активності, необхідно забезпечити відповідність навчального процесу різним індивідуальним потребам та можливостям учнів.

Внаслідок того, що процес інклюзії найчастіше підміняють процесом інтеграції, завдання фізичного виховання для дітей з обмеженими можливостями зводяться лише до процесу рекреації, а здорових дітей – до розвитку толерантності. У загальноосвітніх закладах дітей з обмеженими можливостями здоров'я найчастіше звільнено від занять фізичною культурою, що призводить до значного обмеження їхньої рухової активності.

Зазначимо, що звільнення від фізичних навантажень значною мірою не сприяє оздоровленню учнів. Застосування вправ, що належать до зони найближчого фізичного розвитку, є найбільш цінним методом роботи з цією категорією, які займаються за умови обережного та суворо дозованого їх використання [2, с. 23-26].

Особливістю фізичного виховання дітей з відхиленнями у стані здоров'я є той факт, що досягти достатнього рівня фізичної підготовленості, схожого з рівнем здорових однолітків - не можливо, проте регулярне застосування фізичних вправ вже у найближчій перспективі даватимуть позитивний ефект.

Проведений аналіз науково-методичної літератури дозволяє зробити висновок, що реалізовані технології викладання фізичної культури повинні бути спрямовані на формування здоров'язберігаючої пізнавальної діяльності, що сприяє розширенню кругозору та вихованню потреби у здоровому способі життя [3].

Реалізація цього підходу у межах інклюзивної освіти зустрічається з низкою труднощів. Зокрема:

1. Відмінною особливістю фізичної культури з дітьми з обмеженими можливостями здоров'я є той факт, що вона має індивідуальний характер. Традиційно мета діяльності педагога у фізичному вихованні – досягнення певного спільного для всіх дітей певного статі та віку належного рівня показників рухової та фізичної підготовленості. Педагоги варіюють методи та прийоми, які спрямовані на досягнення дитиною якогось стандарту, найчастіше середньостатистичного.

2. Робота з тими, хто разом зі здоровими дітьми присутні діти з обмеженими можливостями, вимагає від педагога більшої концентрації уваги на дотриманні правил техніки безпеки, тобто педагог змушений більше часу приділяти дітям з відхиленнями у стані здоров'я, що значною мірою підвищує рівень психічної напруги.

3. Підготовка фахівців у сфері фізичної культури до роботи в умовах інклюзивної освіти утруднена, у свою чергу, проблемою «бар'єрів» (вибір навчального матеріалу, що відповідає інтересам та можливостям усіх учнів класу; складності спілкування школярів з особливими освітніми потребами як зі здоровими однолітками, так і з педагогом та ін.).

У зв'язку з цим реалізація інклюзивної освіти в рамках фізичної культури вимагає подальшої розробки системи роботи педагогів з фізичного виховання у групах, у яких інтегровані діти з обмеженими можливостями здоров'я.

Список використаних джерел

1. Боднар І.Р. Специфічні принципи інтегративного фізичного виховання школярів. Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я у сучасному суспільстві : збірник наукових праць. 2015. № 1 (29). С. 5–9.

2. Борисенко Л. Л. Підвищення ефективності процесу фізичного виховання в умовах інклюзивної освіти. Надання освіти з особливими потребами в умовах інклюзивного освітнього простору. Лисичанськ: ТОВ «КИТ-Л», 2015. С. 23–26.

3. Колупаєва А.А., Таранченко О.М. Педагогічні технології інклюзивного навчання : навчально-методичний посібник. Київ. 2015. АТОПОЛ, 136 с.

ФІЗІОЛОГІЧНІ І БІОХІМІЧНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ СПОРТИВНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ФУТБОЛІСТІВ

Рибка Єгор Олегович,

здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка

Науковий керівник: кандидат біологічних наук, доцент **Квак О. В.**

Від структури та змісту тренувальних занять, з одного боку, і послідовності їх проведення – з іншого, залежить формування тренувальних